

Podpora čtenářské gramotnosti na Bílovecku

3. ročník literární soutěže Bílovecké záhady

V tom domě straší!

Školní rok 2013/2014

V tom domě straší

Kristýna Hradilová, 9 let

Oceněná práce

Ráda se procházím přírodou, a proto pořád škemrám, aby šel někdo se mnou ven. Je mi jedno kam, hlavně, že něco nového uvidím. Rodiče to vědí a chápou.

A tak se stalo, že na svých toulkách často chodíme kolem starého opuštěného domu. Je zarostlý křovím, temný, zchátralý. Vše kolem je tak nějak děsivé, ale přesto mě láká. Nevím proč. Taky se mi zdá, jakoby se kolem něj pohybovaly stíny. Mamka mi říká, že mám bujnou fantazii, ale mně se opravdu něco na tom domě nelíbí. Tak dlouho jsem otravovala, až to rodiče vzdali a slíbili, že se do toho domu podíváme. Při poslední procházce svůj slib splnili a rozhodli jsme se, že dům prolezeme.

Dům byl starý, polorozpadlý, žádný nábytek a pobíhali tam krysy a pavouci. Zaslechli jsme nějaké zvuky a pátrali jsme, co to tak může být. Pomalu jsme stoupali po dřevěných schodech nahoru a tam... *kapky krve*. Vzadu byla nějaká hromada, na které ležely staré hadry nasáklé krví. Nám bylo úplně jedno, co pod nimi bylo, protože jsme úprkem skákali ze schodů a prchali pryč. Zdálo se nám, že slyšíme skřehotavý smích a kolem nás jakoby se něco pohybovalo. Zastavili jsme se až na cestě a zkontrolovali, jestli jsme celí. Křoví za námi podezřele šumělo, a proto jsme na nic nečekali, vzali nohy na ramena a co nejrychleji se vzdalovali od té hrůzy. Rychle domů!

Nemohla jsem dlouho usnout, protože vím, že tam venku je NĚCO, co mě i rodiče mohlo zabít.

Nebo ne? Kdo ví!

U nás doma straší!

Lukáš Batka, 9 let

Oceněná práce

Kdysi dávno, v jedné malé vesnici bydlel pan Pavel a paní Marta. Marta šla jednou na půdu a něco tam zaslechla. Hrozně se polekala a řekla Pavlovi, že na půdě straší.

Straší?

„Duchové přece neexistují, ale něco jsem slyšela.“

„Tak pojd', půjdu tam s Tebou.“

Na půdě ale nic nebylo.

„To se ti jenom zdálo,“ řekl Pavel. A najednou – ŠUST.

„Slyšel jsi to?“

„Ne, nic jsem neslyšel. Tak pojd' dolů, Marto, půjdeme raději spát.“

Druhý den večer šla Marta na půdu pro prádlo a najednou – DUS, DUS, DUS.

Co to může být? Zase ty zvuky. Ozývá se to vzadu ze skříně. Šla k ní blíž, ale nic tam neviděla. Jak je to možné, vždyť tam před chvílí něco šustilo?

Vrátila se zase dolů, uvařila večeři a šli spát.

Najednou se zase z půdy ozvalo – DUS, DUS, DUS.

Marta vyběhla schody na půdu a poslouchala zvuky.

Šlo to slyšet z krabice u skříně.

Otevřela ji a byl tam zavřený ježek, který na ni hleděl vylekanýma očima. Krabici s ježkem odnesla dolů a zeptala se své sedmileté dcery Janičky, jestli neví, kde se vzal ježek na půdě? Janička řekla, že chtěla mít nějaké zvířátko doma. Myslela si, že by jí ho rodiče nedovolili, a tak ho schovala na půdu. Každý den ho chodila krmit.

Tatínek jí vysvětlil, že ježek patří na svobodu a bude mu líp na zahradě.

Ježka odnesli na zahradu a Janička mu udělala domeček. Každý den ho chodila navštěvovat a byla ráda, že může mít zvířátko alespoň venku.

Nespoléhejte na to, že duchové existují a raději se přesvědčte na vlastní oči, kdo za tím může být.

V tom domě straší

Radoslav Bialík, 10 let

Oceněná práce

Budu Vám vyprávět příběh na téma: V tom domě straší! Když jsem byl malý kluk, měl jsem moc rád pohádkové knížky, ze kterých mi rodiče před spaním často četli. Povíдали mi různé příběhy, které jsem vždy pozorně poslouchal a představoval jsem si, o čem jsou. Jednou mi vyprávěli o starém velkém domě v Bílovci, kde bydlel pán s velkým černým psem. Vyprávěli mi, že lidé o něm říkají, že nemá rád děti a že v jeho domě po večerech straší a ozývá se z něho strašidelné psí vytí. Starý pán často chodíval se svým psem na dlouhé procházky a několikrát jsme ho také potkali. Vždy jsem se na něho dlouho díval a měl jsem z něho strach. Kolem jeho domu jsme také několikrát šli a ten dům vypadal opravdu hrůzostrašně. Měl rozbitá dřevěná okna, prasklé stěny domu a děravou střechu. Dům byl veliký jako zámek.

Později jsem se dozvěděl, že se povídá, že v domě je ukrytý velký poklad plný zlata, asi ještě z války. Začal jsem o tom domě ještě více přemýšlet. Jako malý kluk jsem tomu pokladu věřil. Když jsem byl trochu starší a začal chodit do školy, vyprávěl jsem si o tom s kamarády a domluvili jsme se, že bychom mohli prožít nějaké dobrodružství a ten strašidelný dům navštívit. Vše jsme měli s kamarády promyšlené a plánovali jsme si dům prohlédnout.

Jednoho dne, když odešel starý pán na pravidelnou procházku se svým psem, přiblížili jsme se s kamarády k jeho domu. Kluci se začali bát a říkali mi, že ten dům je opravdu strašidelný. O to víc jsme přemýšleli a představovali si, co asi v domě objevíme. Přiblížili jsme se k vchodovým dveřím domu a udivilo nás, že dveře zůstaly otevřené. Jeden z kamarádů, David, řekl: „*Kluci, co když se ten pán vrátí? Co budeme dělat?*“ Já jsem mu na to řekl: „*Neboj se, tak brzo se určitě nevrátí, chodí na dlouhé procházky a dříve než za dvě hodiny nepřijde!*“. Vešli jsme tedy do domu. Všude byl hrozný nepořádek a tma. Šli jsme na půdu a tady jsme se strašně polekali, protože půda byla plná netopýrů a ti, jak jsme je vyplašili, začali děsivě pískat a létat po celém domě. Rychle jsme s kamarády utekli z půdy pryč a najednou jsme se objevili ve sklepě. Když jsme se pokoušeli dál hledat poklad, najednou jsme uslyšeli, jak starý zámek dveří do sklepa zaskočil a my jsme dveře nemohli otevřít. Najednou jsme zůstali v domě uvězněni. Báli jsme se tak, že už z nás nikdo nemohl ani mluvit a třásli jsme se strachy, že se starý pán vrátí domů a objeví nás tady. Za nějakou dobu jsme opravdu uslyšeli blížící se štěkot velkého psa a v domě se objevil starý pán.

Uslyšel nás a zakřičel na nás: „*Co tady děláte? Kdo Vás tady pustil?*“ Hrůzou jsme oněměli. Nejstatečnější z nás, Mirek, řekl: „*Nezlobte se prosím, pane, slyšeli jsme o tom pokladu, který máte v domě ukrytý, a tak jsme ho chtěli najít! Neublížujte nám, víme, že nemáte rád děti!*“ „*Ale kluci, já přece děti mám rád... a poklad? Tím je pro mě můj věrný přítel pes Barney.*“ Společně s kamarády jsme se starému pánovi omluvili, že jsme vešli do jeho domu. Byli jsme překvapeni, že nás příště pozval k sobě na návštěvu. Pomohli jsme mu uklidit jeho dům. Tak jsme zjistili, že ve starém domě opravdu nestraší a ze starého pána se stal náš přítel, ke kterému jsme ještě několikrát chodili na návštěvu do doby, než umřel. Byli jsme s kamarády rádi, že vše tak dobře dopadlo a já si často na starého pána ještě dnes rád vzpomenu.

V tom domě straší

Jakub Stryšovský, 10 let

Oceněná práce

Tento příběh se stal v době, kdy na Bíloveckém zámku vládl kníže Albert s chotí. Ve dne se na zámku neděly žádné podivuhodné věci, ale hned po tom, co zapadlo slunce a z nedalekého lesa se ozval hlas prvních nočních ptáků, na zámku začalo strašit. Na chodbách se ozýval hlasitý smích, louče a svíce se samy zapalovaly a zhasínaly, dveře se neustále otvíraly a zavíraly. Každé ráno pak obyvatelé zámku zjistili, že mají svázané rukávy a nohavice na šatech, tkaničky v botách mají vyvlečené nebo zauzlované a na kabátech mají utržené knoflíky.

Obyvatele zámku toto velmi trápilo, nikdo ze sloužících na zámku dlouho nevydržel, a proto se kníže Albert rozhodl, že dá sto tisíc dukátů tomu, kdo záhadu nočního strašení vyřeší.

Ihned, co se tato zpráva roznesla po kraji, začali se na zámku objevovat rytíři, vědátoři a badatelé, kteří chtěli záhadu tajemného strašení vyřešit a za odměnu si odnést slíbenou hromadu dukátů. Všichni však zámek rychle opustili potom, co našli své boty bez tkaniček a šaty měli zauzlované s orvanými knoflíky.

Jednoho dne, když šel kolem Bílovce chudý pocestný oblečený do prosté haleny bez knoflíků, s dřeváky na nohou, se spustila prudká bouře. Pocestný proto na zámku požádal o přístřeší a trochu jídla. Služebnictvo pocestnému vyprávělo o nočním strašení a ranních problémech s botami a oblečením.

Pocestný se rozhodl, že záhadu vyřeší a odnese si dukáty za odměnu. V noci sledoval kroky a zjistil, že strašení přestalo po tom, jak se zavřely dveře se znakem jehly a ševcovského verpánku. Ráno pocestný zjistil, že jsou dveře zamčené a nikdo v zámku nemá klíč. Pocestný se rozhlédl po okolí dveří a na podlaze zahlédl rezavou jehlu. Jakmile tuto jehlu strčil do zámku, dveře se otevřely a z místnosti vyšel mladý švec.

Švec pak všem vyprávěl, že před léty pracoval na zámku jako dvorní švec a krejčí. Velice rád zlobil knížete a služebnictvo tím, že jím zavazoval rukávy, trhal knoflíky a vytahoval tkaničky z bot. Dědeček od knížete se jednoho dne nazlobil a proklet ho, že bude muset na zámku po nocích strašit tak dlouho, dokud ho někdo pomocí jehly nevysvobodí.

Pocestný dostal hromadu dukátů a na Bíloveckém zámku od té doby nestraší.

Strašidelný dům a chlap, co koktal

František Kovačič, 10 let

Čestné uznání

„Áááá! To jsem se lek.“ Ondra si opatrně setřel pot z tváře.

„Co se ti stalo, Ondro?“ zeptal se Alex Ondry.

„Ale nic, jenom jsem v tom domě viděl netopýra. Co když je to upír?“

„Neboj. A co je to vůbec za dům?“ zeptal se Alex svého kamaráda Ondry, protože byl ve městě nový a skoro nic tam neznal.

„To je strašidelný dům. Ve městě ho zná skoro každý. Jeden chlap tam prej strávil noc a pak roky koktal,“ říkal Ondra Alexovi.

„Pche. Si myslíš, že když tam houkne, tak si hned nadělám do gatí?“ odfrkl si Alex.

„To ne! Ale stejně bychom se tam měli porozhlédnout,“ podotkl Ondra.

„To teda měli, Ondro,“ souhlasil Alex, „tak se sejdeme tady v devět večer. Jo?“

„Dobře, tak zatím. Čau,“ odvětil Ondra. A kluci se rozešli.

Ve 22:00 hod

„Ten Alex mě štve, čekám tu na něho už hodinu a on pořád nikde,“ rozčiloval se Ondra. „Zítra zajdu za tím chlapem, co tu strávil tu noc... Áááá!“ Ondra se strašně lekl a málem spadl ze židle, na které seděl. „Co to bylo?“ vyskočil a hned si to ládoval domů. „Tohle Alexovi spíš neřeknu,“ pomyslel si, když otevíral dveře jejich domu.

Druhý den v 11:07 hod

„Ten Alex je fakt zrádce. Takhle mě tam nechat. Hned teď půjdu za tím chlapem, co tam přespal.“ Ondra šel k panu Horáčkovi alias chlapovi, co tam strávil noc, a cestou přemýšlel, jak Alexovi bude vyprávět, jak na celou záhadu vyžrál. Snil o tom, že mu poví, jak mu pan Horáček půjčil plazmovou pistoli a s ní pak vyhnal ty duchy. Ale v tom se pletl.

U pana Horáčka

„Dobrý den, já jsem Ondra Rátcir a moc by mě zajímalo, co jste viděl nadpřirozeného v tom strašidelném domě?“ „Jé, ty myslíš, jak jsem tam přespal! No jo, tehdy mi to předepsal doktor, když jsem od malička koktal. V domě byl moc dobrý vzduch a mně to profouklo hlasivky. Za tři roky na to jsem koktat přestal.“

Ondra na něj civěl a přitom mu vrtalo hlavou, jak se mohl takhle bát. Když od pana Horáčka odcházel, hrozně se smál, jak se strašně bál.

Markéta Gilgová, 10 let

Čestné uznání

Dovolte mi, abych vám vyprávěla příběh na téma:

V tom domě straší

Nedaleko Bílovce stojí starý zničený dům, hrůza se podívat. Přestože v domě nikdo nebydlel, každou chvíli se pohnuly záclony, z komína šel slyšet hrozivý jekot a pomalu se otevíraly vrzající dveře. Z dveří vykoukly křivé hnáty, potom hlava a pak celé tělo. Kolem něho byly mráčky smradu. Kdo ho spatřil, umřel smradu. A jen pro zajímavost - to strašidlo se jmenovalo Pepík.

Víte, proč tady Pepík straší?

Když byl Pepík malý, tak se nerad koupal. Chodil neustále špinavý v potrhaném oblečení a neučesaný. Maminka mu vždycky říkala, že pokud to nezmění, promění se ve strašidlo, které bude v tom domě strašit. Pepíček měl z toho legraci a maminku vůbec neposlouchal. Jednoho dne všichni zmizeli a Pepík zůstal sám a musel takto zakletý strašit.

A víte, jak z toho zakletí Pepíčka vysvobodit?

Musí se najít nějaký odvážlivec, který se nebude bát a půjde za Pepíčkem do strašidelného domu. Musí s sebou vzít mýdlo, šampón, kartáč, nůžky, hřeben, čisté oblečení, ručník a musí napustit vanu. Musí přemluvit Pepíka, aby vlezl do vany a sám se umyl, ostříhal se a oblékl. Tím by kouzlo pominulo.

A TO JE KONEC VYPRÁVĚNÍ MÉHO PŘÍBĚHU O PEPÍČKOVÍ.

Duchové na naší půdě

Emilie Skotnicová, 10 let

Čestné uznání

V létě, v roce 2013, jsme se s maminkou, tatínkem a s dvěma mladšími bráškami přestěhovali z bytu ve Frenštátě do rodinného domu v Bílovci k babičce a dědečkovi. Máme tam o dost více místa, máme velikánský pokojíček a bezvadnou zahradu.

Maminka ráda věší prádlo na půdě, už ho nevěšime na věšák v koupelně. Jednou jsem jí šla pomoci a najednou jsem v levém rohu slyšela nějaký šramot. Maminka řekla, že se mi to jen zdálo, že to může být staré dřevo. Jak jsme všechno prádlo s maminkou pověsily, šly dolů do obývacího pokoje. Já na ten zvuk pořád musela myslet, tak jsem to řekla tatínkovi a tatínek hned řekl, že půda je hodně stará, a proto to mohl být duch. S maminkou jsme se mu smály, že duchové přece neexistují. Tatínek ale řekl, že stejně zkusí zjistit, kdo tam před námi bydlel.

Na druhý den přišel s tím, že zjistil, že tam kdysi dávno bydlela holčička Anna s rodiči a že si velice ráda hrávala na půdě. Maminku napadlo, že pokud to nějaký duch byl, tak pokud tam je, určitě se objeví o půlnoci, protože to je hodina, kdy se objevují. Docela jsem se začala bát, ale tatínek slíbil, že pokud tam půjdeme, půjde s námi.

O víkendu jsme se teda domluvili, že my, děti, půjdeme spát, a až bráškové usnou, půjdu za rodiči do obývacího pokoje. Bráškové usnuli brzo, tak jsem se vyplížila z pokojíčku a šla se dívat na televizi. Pustili jsme si tam pohádky. Přiblížila se půlnoc a my tři jsme se vydali na půdu. Stáli jsme uprostřed a najednou... Zase v levém rohu – šramot. Šli jsme tím směrem a najednou se objevila téměř průsvitná postava malé holčičky. Byla asi stejně stará jako já, tak 10 let, měla nádherné krajkové, dlouhé, bílé šaty a krásné rezavé vlásky.

Byla ale moc smutná, proto jsem se ani nebála. Tatínek stál za mnou, tak jsem se jí zeptala, jak se jmenuje a co dělá na půdě. Ona mi řekla, že se jmenuje Anna a že z ní zbyl jen její duch, protože ve svém životě nestihla udělat to, co měla. Vysvětlila nám, že měla kamaráda Václava, kterého milovala, on se ale odstěhoval a ona ho už neviděla. Proto mu to už nikdy nemohla říct, a dokud mu to neřekne, zůstane na téhle půdě jako duch. Zeptala jsem se jí, proč ho teda nejde hledat, ale ona odpověděla, že nemůže tuto půdu opustit.

Najednou jsme slyšeli šramot na pravé straně půdy. Podívali jsme se tím směrem a z ničeho nic se tam zjevil malý, světlollasý, průsvitný chlapec. Šla jsem k němu a hned jsem se ho zeptala, jestli není Václav. On řekl, že ano a vyprávěl mi stejný příběh jako Anička. Oni oba na té půdě zůstali jako duchové, protože se milovali, ale nikdy si to neřekli. A protože byli každý na jiné straně půdy a nemohli se hnout z místa, neviděli na sebe, a tak o sobě nevěděli. Anička jsem řekla, že tam Václav je, a jemu, že Anička je kousek od něj. Oba, skoro naráz zavolali: „Miluji Tě!!!“ a najednou se oba vznesli do výšky, objali se, podívali se směrem k nám, poděkovali a rozplynuli se.

Stáli jsme tam jako opaření a ani jeden z nás neřekl ani slovo. Měli jsme ale radost, že jsme pomohli dvěma duchům, aby konečně našli klid. Šli jsme pak spát. Bráškám jsme nic neřekli, jsou malé a báli by se. Bude to takové naše tajemství. Moje, maminkino a tatínkovo.

V tom domě straší

Diana Marková, 11 let

Oceněná práce

Tento příběh vypráví o studentce Natálii, která pochází ze Slovenska a přijíždí k nám, aby se naučila česky. Natálie se ubytuje v Bílovci v penzionu Lemon na Radotínské ulici. Vůbec netuší, jak strašidelná noc ji čeká!

Když uplyne několik hodin a začíná se stmívat, dostává hlad, tak se jde navečeřet a všimne si něčeho zvláštního. „*Nebylo v mém hrnku více čaje?*“ pomyslí si. „*Asi se mi to zdá,*“ a jde si přilít. Jenže když se vrátí ke stolu, je její rohlík ukousnutý. „*Co to? Kdo to?*“ vykřikne hlasitě. „*Vždyť tady se mnou nebydlí žádné zvíře,*“ myslí si nejdříve, „*nebo že by to byl nějaký domácí mazlíček?*“ Asi jsem unavená. Půjdu si lehnout do krásně ustlaného lůžka.

Jenomže když přijde do pokoje, její lůžko není krásně ustlané, ale celé roztrhané. „*Pomoc! Asi tady straší!*“ Rychle chce zaklepat na sousedy, ale dveře jsou zamčené a klíče nikde. Utíká se tedy zamknout do koupelny a za chvíli jsou v kuchyňce slyšet hlasité zvuky. Zavře oči a za chvíli je otevře a najednou se jí zdá, že pára na skle se červená jako od krve a vytváří nápis - Nejsi zde sama!

Natálie dostává veliký strach a ví, že koupelna není to bezpečné místo, a tak rychle přeběhne do pokoje, kde se schová. Uvědomuje si však, že to tak nemůže probíhat celou noc. „*Musím najít klíče od dveří!*“ Najde je v šuplíku, odemkne, vyběhne z pokoje na chodbu a z domu ven a spatří krev a mrtvou krysu. Běží do auta. „*Raději tu přespím,*“ říká si, „*ráno se zkusím vrátit.*“

Noc se hrozně vleče a hned, jak se rozední, vyrazí na průzkum. U vchodu je nejen uschlá krev, mrtvá krysa a podrápané věci. Jsou tady také stopy! Vedou přímo k jejímu pokoji a zde k otevřenému oknu!

Podívá se z okna a začíná jí být všechno jasné. Na hromadě naštípaného dříví se olizuje velký černý kocour. Určitě ji navštívil, ale pravdu se bohužel už nikdo nikdy nedozví.

A tak Natálie pokračuje ve svém pobytu, doufejme, že už bez dalších strašidelných příhod.

Záhada strašidelného domu

Viktorie Drastichová, 11 let

Oceněná práce

Byl podvečer a všude svítla světla. V tuhle dobu nikdo nespal, byl totiž HALLOWEEN, den plný nadbytku cukru a koledování a vytočení starých lidí, když zjistí, že mají celý dům polepený vajíčky a toalet'ákem.

Na ulici Pod Hubleskou bydlel malý, asi dvanáctiletý kluk jménem Rik. Bydlel tu taky jeho kamarád Vik. Tihle dva objevovali záhady a poklady, ale na co se těšili nejvíc, byl HALLOWEEN. Nejvíc je zaujal starší dům číslo 412. Bydlel v něm jeden starý pán, bylo mu přes 60 let. Nikdy, povídám NIKDY, neopustil svůj dům ani přes ulici. S tím domem měl takové pouto. Říká se, že když usínal, propadl se do země a zůstala tam po něm velká díra. Kluci chtěli tuto záhadu vyřešit.

Jsou dvě hodiny do půlnoci, kluci se nemohou dočkat, než půjdou koledovat. „Mami, můžeme se napít coly?“ řekl Rik. „Ne! Musíte vydržet!“ Kluci se nudí a najednou Vik vykřikne. „Je patnáct minut do půlnoci!“ „Tak jdeme!“ řekl Rik nadšeně. Obešli celé město, až přišli k domu 412. Vytáhli baterky, odhodili sladkosti a šli to tam prošmejdit...

Vešli dovnitř a uviděli tu nádheru. Všude svítla světýlka, všude se to blyštilo, žádný prach, nic nebylo ušpiněné a díra v zemi tam vůbec nebyla. Klukům se to zdálo divné. Tak se dívali, co tam všechno je, a najednou se pod velkým křeslem něco pohnulo. Černý dlouhý ocas. Pod křeslem svítla dvě velká žlutá kukadla. Vylezlo to pomalu ven a ukázalo se, že to je černá kočka. Něco zaskřípalo a vešlo to dovnitř. „Dobry večer, mládenci, co pohledáváte v mém domě?“ ozval se ženský hlas. Byla to stará paní, která měla všude kolem sebe kočky. Kluci si oddychli, že to není příšera nebo jiná havěť a vysvětlili, proč tam jsou. „To, co jste řekli, není pravda. Díra v zemi byla z toho důvodu, že moje staré křeslo, které bylo moc těžké, se propadlo. Pod domem mám sklep a zavařeniny, ta podlaha byla moc stará a nezvládla to. Nesvítím kvůli tomu, že mám radši svíčky, a anténa mi také neslouží jako dřív.“ Pak jim dala nějaké sladkosti a poděkovala za návštěvu.

„Tak další záhadu máme z krku,“ řekl Vik. „No jasně, ale tady nikdy nevíš, co se může stát,“ odpověděl Rik. „To je fakt, ale v tomhle městě Bílovec budou i další záhady a my na ně přijdeme...“

Lesní strašení

Tereza Pavlíková, 11 let

Oceněná práce

Je pátek a já se dnes do školy těším, protože k nám po škole půjde moje nejlepší kamarádka Diana. Konečně zvoní na poslední hodinu! Paní učitelka nás odvádí na oběd. Konečně pro nás přijíždí moje mamka.

Doma se hned převlékneme a jdeme do lesa, který je za naším domem. S Didi tam máme skrýš na stromě. Když si tam tak sedíme, najednou uslyším nějaké zvuky. Jelikož je celou dobu v lese ticho, polekám se a spadnu ze stromu. Hned, jak si toho Didi všimne, začneme se obě smát a já se snažím vyškrábat zpátky na strom. Chytím se jednoho kousku kůry, ale on se najednou utrhne. Normálně bych si toho nevšimla, ale pod ní je velká díra. Zavolám na Didi, ať se jde podívat, a v tu chvíli na podivné zvuky zapomeneme. Didi se snaží vytáhnout něco z té díry, je to nějaká mapa obvázaná šňůrkou, na které visí kompas a nějaký pytlíček. Rozbalíme mapu a zkusíme zjistit, co je to za místo a k čemu nám ta mapa vůbec bude. Po dlouhém přemýšlení zjistíme, že ta mapa znázorňuje tento les. Je asi hodně stará, náš stromový úkryt tady ještě není, a místo něho je zobrazen nějaký divný, starý, dřevěný domeček.

Když se vydáme cestou, která je tady vyznačená... Ztiším se. „*Co to bylo? A proč nemluvíš?*“ Křičí na mě Didi. *Psst!* „*A proč na mě syčíš?!*“ „*Ticho, Didi a pojď se mnou.*“ Když dojdeme na místo, obě se trochu bojíme, protože tam leží nějaká čelist. Asi ovčí, protože je tam ovčí vlna, nebo tak něco. Sednu si na dřevěnou destičku, kterou s sebou nosíme a Didi se jde podívat výš do lesa. Volám, ať dál nechodí, ale asi už neslyší, ani já ji mezi stromy nevidím. „*Co budu dělat?!*“ Sama tady být nechci. Najednou Didi přiběhne celá udýchaná, ptám se, co se stalo, ale ona neodpovídá, a táhne mě nahoru odkud přiběhla. Pořád nechápu, co děláme a kam jdeme. Když dojdeme nahoru, Didi pořád mlčí, ale ukazuje na starý dům, ze kterého vychází kouř. Obě začneme pomalu couvat, ale najednou z domku vyjde malý mužíček a volá na nás: „*Nebojte se a pojďte za mnou!*“ Když dojdeme k mužíčkovi, nemluvíme, ale jen se udiveně, ale také trochu vystrašeně, koukáme na celý dům. Mužíček nás pozve dál a řekne nám, ať se posadíme. Sezení neodmítneme. Najednou ze sebe Didi vydá: „*A kdo vy vlastně jste?*“ Já se přidám: „*Nikdy jsme tady váš dům neviděly.*“ Mužíček odpoví: „*Já cestuji po lesích a hledám vzorky ze světa lidí.*“ Ochotně mužíčkovi nabídneme tužku a čelenku. Poděkuje nám a na stůl položí mísu s jablky. „*Vemte si za ty vaše lidské věci, nebojte, jsou dobré, nejsou otrávené!*“ „*A co ta mapa a kompas - taky to souvisí s vámi?*“ „*Cože? To ne! Moje to rozhodně není.*“ Obě nechápeme, co se vlastně stalo. Ukážu mužíčkovi mapu, ale on jen kývá hlavou. Jakmile se na hodinách objeví tři hodiny, mužíček nás poprosí, abychom šly. Co se dá dělat, o mapě se více nedozvíme.

Když vyjdeme ven, začne dům pomalu mizet v kouři. S Didi si řekneme - Co to jen bylo? Nikdy na to nezapomeneme! V dálce jde na obloze vidět mizící kouřová tečka. Mapu a kompas schováme zpátky do stromu, aby někdo vyluštil tu záhadu o tajemném mužíčkovi. „*A jaká záhada nás čeká dál?*“

Zřícenina na Labuti

Tereza Melecká, 11 let

Čestné uznání

Nedaleko nás na Labuti je starý zřícený domek. Kdysi to byl docela pěkný, obyvatelný dům. Až jednoho prázdninového dopoledne se zčistajasna zřítla střecha. Nevím, co to mohlo způsobit, snad nějakí zlí duchové nebo lidská neopatrnost, ale pod tou střechou zůstal jeden vyhaslý lidský život. Ze začátku této události se zde sjížděla spousta lidí a koukali, co to je za hrůzu. Dost často kolem této zříceniny chodím.

Jednou, to už bylo šero, jdu na procházku se svým psem kolem a slyším prapodivné, děsivé zvuky. Vypadá to, jakoby někdo volal a nařikal bolestí. Jdu blíž a skřeky byly čím dál silnější a táhlejší. Nebylo tomu rozumět. Najednou se rozletěla popraskaná okna a já jsem zahlédla stín. Zvedl se vítr a okna přibouchnul. Všude kolem to začalo praskat a bouchat a jakoby někdo ječel ze všech sil. Dostala jsem strach. I můj pes vycítil, že se něco děje a začal couvat dozadu. Nečekala jsem na nic a vzala nohy na ramena a utíkala rychle domů. Vždyť v tom domě straší.

Je to zřejmě duch té mrtvé osoby, která tam zůstala. Protože jsou slyšet ty divné zvuky, duch se nemůže vrátit tam, kam má. Jenom doufám, že ten duch nepřijde k nám domů a nebude se chtít usadit a strašit nás den co den. Jen při té představě mi běhá mráz po zádech a naskakuje mi husí kůže. Snad mu někdo pomůže a on bude moci v klidu odejít.

Slyšela jsem, jak naše sousedka povídala mamce, že šla večer kolem toho domu a stalo jí něco podobného jako mi. Také se zčistajasna rozletěla okna, zvedl se vítr a ruce naznačovaly JEN POJĎ DÁL. I ona vzala nohy na ramena a uháněla rychle ke svému domovu. Je zajímavé, že přes den tam nikdo nestraší a všude kolem je klid. Ale jakmile se setmí, nikdo nemá odvahu se tam jít podívat.

Doufám, že brzy se tato záhada vyřeší a já budu mít odvahu se zase na tom místě procházet.

Strašidelný dům

Matěj Mrva, 11 let

Čestné uznání

V Bílovci na Zahradní ulici pod zámek stál jeden starý dům. Všichni ve městě o něm říkali, že v něm straší. Pod zámek žili tři kluci, kterým se to zdálo jako nesmysl. Proto jednou v noci se tajně vydali ten dům prozkoumat.

Dobře se na to připravili a vzali si s sebou dokonce baterku. Přišli k domu, otevřeli dveře a rozhlédli se. Dům uvnitř vypadal tajemně a strašidelně. Stály tam skříně, stoly, židle a křesla, na podlahách ležely starobylé koberce, na stěnách visely obrazy. Všechno bylo zabaleno v bílém plátně. Jeden z kluků zapnul baterku, aby se lépe porozhlédli.

Jakmile vešli do kuchyně, tak se najednou zapnula všechna světla. Všichni se lekli. Odněkud se ozval tajemný hlas, který se dunivě zeptal: „*Co tu děláte?*“ Nejdovádčivější kluk nespěšně odpověděl: „*Zkoumáme.*“ Na to ten hlas hrozivě odpověděl: „*Tak to teda ne!*“ zahřmělo a před stojící kluky udeřil do podlahy blesk. Kluci na nic nečekali a začali utíkat ven. Ani si nevšimli, že jim v tom spěchu upadla na zem baterka. Prostě co nejrychleji utíkali ze strašidelného domu pryč ven.

Ráno všem řekli, co se večer v domě přihodilo. Nikdo jim nevěřil, a proto se šli všichni podívat k tomu strašidelnému domu. Ale tam, kde dříve stál dům, nebylo nic. Dům zmizel beze stopy. Jen na zemi ležela svítící baterka. Nikdo nechápal, kam dům zmizel a všichni se shodli na tom, že to je velká záhada.

Přátelství s duchem

Adéla Jendryšková, 10 let

Čestné uznání

V jednom starém a strašidelném domě v Bravanticích bydleli tři duchové. Jeden se jmenoval Čak, druhý Fugy a ten třetí, nejmladší, Elmar. Byli to všichni kluci. Čak a Fugy byli zlí a neměli rádi lidi, ale Elmar byl zcela jiný, byl hodný a měl lidi rád. Vedle strašidelného domu byl statek, ve kterém bydlel tatínek s dcerou. Dcera se jmenovala Viktorka, ale všichni jí říkali Viki. Její tatínek se jmenoval Štěpán. Maminka umřela, když jí byly čtyři roky.

Jednoho dne, když šla Viki do stodoly, slyšela ze strašidelného domu hlasy. Chtěla zjistit, co to je, tak vyšla ze stodoly a šla do strašidelného domu. Šla po točítých schodech, které byly celé od pavučin. Když vešla do místnosti, viděla tři duchy, jak hrají Jméno, město, zvíře, věc. Viki se polekala a zakřičela. Když ji duchové viděli, začali ji vyhánět a strašit. Jenom Elmar nechtěl Viki strašit, a tak řekl: „Dost už!“ Ale nepomohlo to. Čak a Fugy si dělali, co chtěli. Když už Viki konečně vyběhla ven, tak rychle běžela za tatínkem a řekla mu, že ve strašidelném domě jsou duchové a že hrají Jméno, město, zvíře, věc. Tatínek nevěřil na takové pověsti a řekl Viktorce, ať jde za trest do pokoje, a aby přemýšlela nad tím, co existuje a co ne.

Viktorce to ale vůbec nevadilo. Měla totiž okno a pod ním žebřík, co vedl do stodoly. Viktorka po něm vždycky slezla, když ji tatínek poslal za trest do pokoje. Ve stodole měla kočičku Bublinu. V té stodole byly i zásoby jídla, a protože tam bylo jídlo, tak tam byli i duchové. Zrovna když tam byla Viki, tak tam byl i Elmar. Elmar tam vždycky chodil pro jídlo a zrovna, když to jídlo bral, tak ho zahlédla Viki.

Viktorka vykřikla: „To je ten duch!“ Elmar řekl: „Mě se nemusíš bát! Já jsem hodný *duch*!“ Viki se k němu přiblížila a zeptala se ho, jak se jmenuje. On jí řekl: „*Já jsem Elmar.*“ Viki si řekla, že jí asi nic neudělá a zeptala se ho, jestli budou kamarádi. Elmar jí řekl, že ano.

Elmar najednou uslyšel, že ho volají bratři. Elmar se s Viki rozloučil a odešel. Druhý den šla Viki hřebelcovat koně. Elmar za ní přišel a zeptal se jí, jestli nechce pomoc. Viki mu řekla, že ano. Elmar jí pomohl, a když všechny koně vyhřebelcovali, tak si šli hrát. Házeli si s míčem, skákali a honili se. Když tatínek slyšel, že se Viki s někým baví, tak se šel hned podívat. Když Elmar viděl, že tam jde tatínek, tak se schoval za obrovský strašidelný strom. Tatínek se zeptal Viki, s kým si to povídala? Viki mu řekla, že si našla kamaráda ducha. Když to tatínek slyšel, tak se rozhněval a řekl jí, jak je to neslušné, když pořád lže. Když jí to tatínek pořád opakoval, tak už to Elmar nevydržel a vylezl zpoza stromu a řekl: „Duchové existují!“

Tatínek nevěřil svým očím. Když už ho konečně viděl, tak se Viktorce začal omlouvat, že po ní křičel. Viktorka to tatínkovi prominula a bylo vše v pořádku. Od té doby se Viktorka kamarádí s duchem a pokud neumřeli, tak žijí do dnes.

Robinův splněný sen

Tomáš Zouhar, 10 let

Čestné uznání

Byl jednou jeden kluk a ten se jmenoval Robin. Bydlel ve starém cihlovém domě na okraji Bílovce a měl jednu zvláštnost. Měl rád strašidla. Každý den, když přišel ze školy, si v pokojíku stáhl žaluzie, rozdělal si na zem deku, přikryl se velkou peřinou a četl si s rozsvícenou lampičkou příběhy o vodnících, bludičkách a vlastně o všech strašidlech. Ale jedno je jisté, duchy měl ze všeho nejradši.

Jednou v létě v noci bylo Robinovi horko a měl velkou žízeň. Tak potichu vstal, sešel dolů po schodech, vešel do kuchyně a napustil si trochu studené vody. Když dopil, odložil sklenici a chtěl jít zase do postele, když vtom za ním někdo odkašlal. A když se Robin otočil, udělalo to **bááááá!**

Robin se vůbec nelekl, protože měl pro strach uděláno. Když se pořádně podíval, byla tam nějaká bílá postava, která se vlídně zeptala: „Lekl ses? Já jsem duch Henry.“ Chvíli jsem já, Robin, stál s otevřenou pusou dokořán a po chvíli jsem se pousmál. Vždycky jsem si přál mluvit s duchem. „Já jsem Robin. Jaké je Tvé celé jméno?“ Duch na to řekl: „Henry Von Dagles z Milána. Žiju už 500 let a nemůžu odpočívat v pokoji.“

„Jak Ti můžu pomoci?,“ zeptal se Robin.

Duch na to: „Potřebuji někoho hrozně vystrašit, ale ještě se mi to nepodařilo.“ „Možná bych Ti mohl pomoci,“ řekl Robin, „můj brácha Jirka chodí do 4. třídy a je hrozný strašpytel.“ Vtom jsem uslyšel tiché kroky. „To je on! Rychle se někam schovej!“

Jirka mě obešel, ani si mě nevšiml, napil se a chtěl zase odejít. Já zatím nenápadně mrkl na ducha, ten se zhluboka nadechl a vyjekl ze všech sil **bááááááááá!**

Jirka se tak lekl, že div nedostal infarkt. Duch udělal udivený výraz a řekl: „On se mě lekl? On se mě lekl! Huráá, jsem volný! Tisíceré díky, Robi.“

Ducha jsem už potom nikdy neviděl.

Tak děti, pokud budete mít v noci žízeň a objeví se za vámi bílý duch, není se čeho bát.

V té bytovce straší

Eliška Bialková, 11 let

Oceněná práce

Tento příběh se stal ve vesnici nedaleko města Bílovce. Vesnice se jmenuje Bílov. Bílov sídlí na kopečku v malém počtu obyvatel. Podle názvu se dozvíte, že půjde o bytovku. Pod názvem bytovka si určitě představíte velký dům, který je obytný, ale tahle bytovka je jiná! Také se jí říkalo *bílovská bytovka hrůzy*. A víte proč?

V roce 1978, když se tehdejší místostarosta rozhodl, že na starém místě, kde v roce 1578 stál hřbitov, postaví krásné nové bytovky. Tehdy se začaly dít podivné věci. Zbýval jeden týden do začátku stavby, když se najednou, jako by jenom ta část, kde měla bytovka stát, začala propadat dovnitř země. Všichni se hrůzou zděsili. I sám místostarosta si nevěděl rady, ale stejně řekl, že tu stavbu stavět budou. Nastal den, kdy se mělo začít stavět. Přijeli zedníci, klempíři a další. Musel přijet i válec, aby to místo zarovnal. Když už měli hotové základy i stěny, tak se stala ještě divnější věc. Na zdech se objevil nápis: *Zastavte stavbu!*

Stavitelé si mezi sebou povídali, že se prý na hřbitově pohřbil první člověk, který se jmenoval David Deilonský, také nazývaný Krvavý Deiv, a ten místo stále hlídá. Jeden zedník se ozval: „*Haha, kdo z vás tomu věří?*“ Všichni se jen hlasitě zasmáli a dál pokračovali na stavbě. Dokončovali právě střechu, když náhle začala sama padat. Řemeslníci však rychle zasáhli a začali ji znovu nasazovat. Když po měsíci a půl se už stavba dostavovala, řemeslníci se zapřísáhli, že už nikdy nechtějí stavět bytovku na místě, kde stával hřbitov.

Za ten měsíc se stalo hodně podivných věcí.

Když se začali do bytovek stěhovat první lidé, moc dlouho to tam nevydrželi. Všichni, kdo tam vstoupili, to vydrželi jenom týden. Říkali, že se jim v koupelnách na zrcadlech začal objevovat nápis: *Opusíte toto místo!* Nedělo se jen tohle, ale i mnohem horší věci. O těch, ale nechtěl nikdo mluvit.

Od té doby zůstala bytovka prázdná, tedy skoro prázdná. Duch Deiva tam stále straší. A bytovka? Ta tam stojí ještě dnes, ale stále se tam neodvážívá nikdo jít.

Kateřina Chudějová, 12 let

Ocenn práce

Mil dencku,

jsem strašn strašpytel, ale o letošních prázdninách jsem musela svůj strach, snad ze všeho, prekonat. Trvila jsem prázdniny u táty v Bílovci. Mám to tady hodně ráda. S partou kamard - Martinem, Vítkem, Markem, Eliškou a Danielou vždycy prožijeme spoustu legrace. Letos jsme j a všichni m kamarádi, kromě nemocn Elišky, zažili velk dobrodružitv.

Dne 6. listopadu jsme procházeli okolo takového starého domu, v němž uř nikdo nebydlel, byl upln opuřtn. Kluci nm řekli: „*Uděláme si tady bunkr.*“ J a Daniela jsme souhlasily. Veřli jsme a prohlíželi si to tam. Uvntř se dařilo jenom pavoukům, myřím a dalří podobn havěti. Ale co se nestalo? Najednou se před námi objevila postava! Byla menřího vzrůstu a ředivch, dlouhých vlasů. Na sobě měla potrhan plřtř, na hlavě čern klobouk. Vřude v domě byl nepořádek horří neř v mém pokoji. Velmi jsme se polekali a raději rychle utekli, protože někoho takového jsme jeřt neviděli. Venku jsme spatřili něco neuvěřitelného. Čekal tam na nás opravdick duch! Promluvil tenkm hláskem.

Řekl nm: „*Ta paní je čarodějnice a chce svm kouzlem zavřít vřechny řkoly, knihovny a sportování hřiřt v Bílovci.*“ „*A jak to můžeme zastavit?*“ zeptal se Marek. Vraťte se okolo 9:00 hodin do domu a vezměte její čarovnou kouli, kter je v kapse plřt. Plřtř visí na vřaku u dveří, na kterých je napsáno koupelna. arodjnice bude ve sprše. Vezměte kouli a rozbijte ji na tisíc malých střepů. Souhlasili jsme a odeřli dom.

Kolem 9 jsme se seřli u domu. A kdyř jsme veřli potichoučku dovntř k vřaku, na kterm visel plřtř, pochopili jsme, že duch měl pravdu. arodjnice si v koupelně zpívala písničky Karla Gotta. Rychle jsme vzali kouli a utíkali pry. Venku jsme ji vř silou rozbili na tisíc malých kousků. Toho dne jsme na sebe mohli být hrd, protože se nám podařilo zachránit Zř Komenského, Gymnázium Mikuláše Koperníka, knihovnu a sportování hřiřt v Bílovci. arodjnici jsme uř nikdy neviděli a dodnes si o tomto nšem dobrodružitv vypravujeme. S duchem jsme stále dobř kamarádi.

A tak se s tebou, mil dencku, pro dneřek lou Tv Katka.